

M.S

173

150

380

പ്രപഞ്ചം 1000.

M.S

380

259

പ്രസാധകൻ

സി. എൻ. എ. രാമയ്യ ശാസ്ത്രി, എം. എ.

“ഭാഷ്യം” പ്രസ്സ്—തിരുവനന്തപുരം

1092.

2005-272
430

കുചേലപഞ്ചപാഠം.

പാഠം. ഫ.

[കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർ]

സുചേലപഞ്ചപാഠംകൊണ്ടുജഗൽപ്രസിദ്ധൻ
കുചേലനെന്നുള്ളൊരുഭൂമിദേവൻ
വശിതപഥമുൾക്കൊണ്ടുമഹാദരിദ്രൻ
വസിച്ഛസാനീപനിവാസദേശേ.

ഫ.

വിശപ്പുകൊണ്ടാതുതളന്നുമേവം
ശിശുക്കളെക്കണ്ടുവിഷാദമോടേ
വിശുദ്ധനാംഭൂസുരനോടുചൊന്നാ-
ളശങ്കിതംഭൂസുരധർമ്മപത്നീ:

റ.

“ദരിദ്രനെനാകിലുമിത്രമാത്രം
കരത്തിലില്ലാത്ത ജനംചുരുക്കം:
ധരിക്കനീനാമ നമുക്കിദാനീ-
മൊരിക്കലഷ്ടിക്കുമുപായമില്ല.

ന.

“ഇല്ലങ്ങളിൽച്ചെന്നു നടന്നിരുന്നാ-
ലില്ലെന്നുചൊല്ലുന്ന ജനങ്ങളേറ്റം;
അല്ലെങ്കിലാഴക്കരിനൽകുമപ്പോൾ;
നെല്ലെങ്കിൽമൃഗക്കുതുമന്തിനേരം.

ര.

“ഉഴക്കുമ്പാർകൊണ്ടൊരുവാസരാനം
കഴിക്കുമഞ്ചൊരുജനങ്ങളിപ്പോൾ.
കിഴക്കിടിക്കമ്പൊഴുതാതമജന്മാർ
കുഴപ്പംകെടിക്കരയുന്നുകാത.

ഭ.

“മറ്റുള്ളതെപ്പേരുമെടുത്തുവിറ്റം
കൊറ്റിന്നുനൽകുന്നു ഗൃഹസ്ഥരെല്ലാം;
മറ്റുംഭവാനുണ്ണികളെപ്പുലർത്താ-
നൊട്ടുംമനസ്സില്ല മഹീസുരേന്ദ്ര.

ന.

“അപേക്ഷ യുജോരുജനത്തിനെല്ലാ-
മുപേക്ഷകൂടാതെകൊടുക്കുമീശൻ
മനക്കരുനിൽകനിവുള്ള കൃഷ്ണൻ
നിനക്കുപണ്ടേസഖിയെന്നുകേൾപ്പ.

ഉ.

“വിവാഹമീരെടുസഹസ്രമെട്ടം
വിധിക്കുമേരുംപടി ചെയ്തുവൻപോൽ;
അവർക്കുവേണ്ടുന്ന വിഭൂതിയെല്ലാ-
മവൻകൊടുക്കുന്നു നിരന്തരംപോൽ.

വ.

“ഗമിക്കനീ ചെന്നിഹകണ്ടുപോന്നാൽ
നമുക്കുവേണ്ടുന്നതുകൊടുത്തേ;

പാഠം ൨.

[ചെറുശ്ശേരിനമ്പൂരി.]

പ്രീതനായ് നിന്നുള്ളൊരാണെന്തെന്നോടു
മാധവൻചൊല്ലിനാൻ മാനിച്ചപ്പോൾ:
“ശ്രദ്ധപെട്ടീടുന്നിതെത്രനാളുണ്ടുഞാൻ
മിത്രമായുള്ളൊരുനിന്നെക്കാണാൻ!
എത്രയുന്നനായിവന്നതിന്നിങ്ങിനെ,
ചിത്തവുചാലക്കുളത്തിതിപ്പോൾ.

“ദേശികഗേഹത്തിൽപ്പണ്ടനാംനിന്നനാൾ
ആചരിച്ചീടിനവേലയെല്ലാം
ഒന്നുമേയിന്നുമാനപോയില്ലല്ലി
വെന്നുവെന്നീടുന്നോരല്ലുൽത്തനാൽ? ൧൦
അന്നനാമന്നനേ ചെയ്തുള്ളവേലകൾ
ഇന്നവയൊന്നുമേയാവതല്ലേ!
അന്നനാമ്പുണ്ടോരുസങ്കടമോക്കുന്വോൾ
ഇന്നുമുണ്ടുള്ളത്തിൽവേവുപാരം.

“ആയ്തനായുള്ളൊരു ദേശികന്തന്നുടെ
ഭായ്താൻവന്നുനിന്നെന്നൊരുനാൾ
ഇന്ധനംവേണമെന്നിങ്ങിനേചൊല്ലിനാൾ:
അന്ധരാന്നമോടങ്ങായിതല്ലോ.

“എന്നതുകേട്ടുനാമന്നടേതെന്നപോയ്
ചെന്നൊരുക്കാന്താരംതന്നിലപ്പോൾ ൨൦

ആരാഞ്ഞുനിന്നിട്ടുപോരാതേ വന്നപ്പോൾ
 ദൂരത്തുനിന്നൊരുകാനനത്തിൽ
 പാരാതെന്നിനതുപൂരിച്ചുകൊള്ളുവാൻ
 ആരാഞ്ഞുനീളേനടക്കുന്നേരം —

“പാരിച്ചുനിന്നൊരപാഴിടികൂടിന
 മാരിയുപന്നതുകാണായപ്പോൾ.
 വേഗത്തിൽവന്നൊരപേമഴയേല്ക്കയാൽ
 വേവത്തെപ്പൂണ്ടുനാമോടിയോടി
 തെറ്റൊന്നുപോരുമ്പോൾനൽവഴികാണാതെ
 മറ്റൊരുകാനനംതന്നിലായി. ൩൦

“പോക്കുതടങ്ങിനമാറ്റുവു കാണാതെ
 നോക്കിനാനീളേനടന്നനേരം,
 ഉൽക്കടമായൊരപേമഴയേറ്റിട്ടു
 നില്ക്കുതായ്ക്കയാലെന്നപോലേ
 ദുഃസ്ഥനായുളളൊരുപുഷ്പരകാന്തനും
 അസ്തമിച്ചീടനാനംബരത്തിൽ.
 പാരിച്ചുപോരുന്ന പേമഴതാനമ-
 ന്നേരറ്റുനിന്നൊര പാഴിടിയും
 കുന്നിനെത്തള്ളുന്ന വൻകാറ്റുമെന്നപ്പോൾ
 മുന്നേതിലേറ്റവുംവന്നിതല്ലോ. ൪൦
 പാരിച്ചുനിന്നൊര കൂരിരുട്ടന്നേരം
 പാരിടമെങ്ങുമേ കൂടിനിന്നു.
 കാരോറ്റുനിന്നുള്ളവന്മരമെല്ലാമ-
 ങ്ങേറ്റംഞെരിഞ്ഞു മറിഞ്ഞുവീണു.

380 7

നമ്മുടെ ചുറ്റും വീഴുന്ന നേരത്തു

നമ്മുടെ വേദനയാർത്തങ്ങൾ?

വന്ദനം പൂണ്ടോരുവൻ കരിപിന്നാലെ

വന്നോരു കേസരിവീരൻ തന്റെ

പൊട്ടുമാറുളോരു നാദത്തെക്കേട്ടല്ലോ

൫൦

ഞെട്ടി നാർദ്ദതലം തന്നിൽ വീണു.

പിന്നേയെഴുന്നേറ്റു നിന്നൊരു നേരത്തു

മിന്നൽ കൊണ്ടീശൻ വിളങ്ങുകയാൽ

വൻ നരിവന്നതുകണ്ടോരു നേരത്തു

വന്നുളോരു പല്ലെലൊച്ചാല്ലാമോ താൻ!

കാട്ടാനവന്നപ്പോൾ കാട്ടിനഗോഷികൾ

നാട്ടാരേമുന്തിലേ ചൊല്ലാമോ താൻ!

നേരിട്ടു നിന്നുള്ള പന്നികൾ പാഞ്ഞല്ലോ

വേരിട്ടു പോയതു നമ്മിലപ്പോൾ.

നാമത്തെ ചൊല്ലി വിളിച്ചുകൊണ്ടിങ്ങിനെ

൬൦

നാമത്തെ പൂണ്ടു നടന്നതെല്ലാം

കണ്ടുളോരാ രേഖകളായിത്തന്നെ കിടന്നു

കണ്ണുനീരിന്നുമേ മാറായിതു.

കാട്ടാനകാട്ടികൾ ചങ്ങാതമായ് നിന്നു

കാട്ടിലേനീളേ നടന്നു പിന്നേ

രോദനം കേട്ടു ഞാൻ വന്നതങ്ങോക്കു വോൾ

വേദനയുള്ളതിലിന്നുമുണ്ടാം.

കണ്ടോരു നേരത്തു മണ്ടി നാം പൂണ്ടപ്പോൾ

ഉണ്ടായ സന്തോഷമോത്തുകണ്ടാൽ

വന്നാവൂ തെന്നുകൊരിച്ചിതെന്നാകിലു

൭൦

ഇന്നുമുണ്ടായിലയന്നയോളം.

ദപ്പത്തെപ്പുണ്ടോരുസപ്പത്തിയുന്നിൽവ-

ന്നല്ലന്നവേദരായ്നിന്നനേരം

വേറിട്ടുപോകാതെവേഗത്തിൽപ്പാഞ്ഞു

ദൂരത്തുപോയതന്നെടോനാം!

നാമങ്ങളെല്ലവോൾഭീമങ്ങളായുള്ള

കൂമന്മാർവന്നിങ്ങുമുളന്നേരം

ഓട്ടുവാനേതുമേ കാണരുതാഞ്ഞിട്ടു

പേടികൊണ്ടേറവും മുട്ടുകയാൽ

കോഴയുപൂണ്ടുനാം കേഴുവാനൊങ്ങുവോൾ വര

കോഴികൾകൂകുന്ന നാദംകേട്ടു;

മേളത്തിൽവന്നീട്ടുമാദിത്രയന്നുടെ

കാളത്തിൽനാദങ്ങളെന്നപോലെ.

ക്ലേശിതരായനാമേറിയ നാദകൊ-

ണ്ടാശികൾമേന്മലേചെൽകയാലെ

അന്നങ്ങകൂട്ടിനകോഴകൾചിന്തിച്ചാൽ

എന്നുമേചാകയില്ലെന്നുചൊല്ലാം.

“പിന്നെനാമനേരം പിന്നതകൈവിട്ടു

വന്നൊരുസൂര്യനെപ്പാർക്കുന്നേരം

മാറാതെപെയ്യുന്നമാരിയും, നമ്മുടെ

പാരിച്ച ഭീതിയും, കൂരിരുട്ടും,

ചാരത്തുനിന്നോരുനമ്മേയുകൈവീട്ടു

ദൂരത്തുപോയിമറഞ്ഞിതപ്പോൾ.

വൃക്ഷങ്ങളേറിന പക്ഷികൾനാദവും

അക്ഷണംകേട്ടു നാം നിന്നനേരം

ആഖണ്ഡപാശയായ് മേവുന്നനാരിഷ്ട
വാർകൊണ്ടുനീന്നോരുഭൃഷണമായ്
പങ്കജകാമുകൻ തന്നുടേമണ്ഡപം
കിഞ്ചനപൊങ്ങിത്തുടങ്ങുന്നേരം,
നാമങ്ങുചെല്ലാഞ്ഞുദേശികനാഥൻതാൻ
നാമവും ചൊല്ലിവിളിച്ചുതിണ്ണം
കാനനംതോറും നടന്നുതുടങ്ങിനാൻ
കാതരമാനസനായി നേരേ.

൧൦൦

“ഭൂരത്തുനിന്നു വിളിച്ചതു കേട്ടു നാം
ചാരത്തുചെന്നങ്ങു നിന്നനേരം
ഇണ്ടലുംപൂണ്ടതൻ തൊണ്ടയും കമ്പിച്ചു
മിണ്ടരുതാകയാൽപ്പൂണ്ടുപാരം
തോഷവും ഖേദവും തോഞ്ഞുനിന്നീടിന
ലോചനതോയവും തൂകിച്ചൊന്നാൻ:
‘ഉത്തമരായുള്ള ശിഷ്യരിൽനിങ്ങളോ-
ടൊത്തവരില്ലയിപ്പാരിൽ; എന്നാൽ
വിദ്യകൾകൊണ്ടുമീനിങ്ങളോടാരമേ
ഒത്തുവരായിക പാരിലെങ്ങും!
ഇങ്ങിനേചൊന്നുടൻ നമ്മെയുംകൊണ്ടതൻ
മന്ദിരംപൂകിനാൻ വന്ദ്യനപ്പോൾ.
ഇങ്ങിനേ പണ്ടുനാമാചരിച്ചുള്ളവ
യിന്നുമാറനുപോയില്ലയല്ലി.”

൧൧൦

പാഠം ൩.

[ഗ്രാമത്തിൽ രാമവർമ്മയോടൊത്ത്]

“ഇരിക്കട്ടെക്കാര്യം, പൊതുപൊതു വിശദീകരിക്കുന്നതു-
ക്കരിക്കുന്നതേയും തരിക, ഗുണമുണ്ടാകുന്നവയി.
പൊതിക്കെട്ടിത്തോളേക്കിതു വിടുക, ലക്ഷ്യമുള്ളതെന്തോ!
കൊതിക്കാരൻതന്നെനവിലമുറയ്ക്കുന്നിതിവനെ.” മ.

അക്ഷോണിഭവനൊടിവണ്ണമുറച്ചു, ഭാഗ്യം
കഷ്ടത്തിൽനിന്നു പിടിച്ചുപറിച്ചുപിടിച്ചു
അക്ഷീണമോദമൊരുക്കെവൽവരിവേഗം
ഭക്ഷിച്ചു നല്ലതുപോലതന്നാംബുജാക്ഷൻ. റ.

ഒരുപിടിയവൽകൂടി വാരുവാനായ്
പുറപുറത്തു തരസാ തുനിഞ്ഞതേരും,
അരികിലമരുമാഴിമകു വേഗാൽ
അരുതതെന്നരുൾചെയ്തു കൈപിടിച്ചാൾ. ന.

എന്നിട്ടാലക്ഷിതാനും ത്രിഭുവനപതിയും
കണ്ണമുലത്തിലേതാ-

ണ്ടന്നേന്ദ്രം ഗുഹമായിട്ടുള്ളിയിരിക്കിലു
ജ്ഞാനൻ ബോധിയാതെ;

പിന്നീടുച്ചിത്തമായുള്ളവലതു കണവൻ. റ
ജ്ഞയാ കൊണ്ടുപോയ്-

ച്ചുന്നമാമോദമോടുംമലർമകളരികേ
നിന്നു മെല്ലെന്നുവീശി. റ.

തിങ്ങുന്ന ഭക്തിരസമങ്ങതിൽ മുങ്ങിമുങ്ങി
 പൊങ്ങുന്ന നല്ല പുളകങ്ങളിണങ്ങമംഗം
 എങ്ങും മറച്ചു തുടകൊണ്ടു പരുങ്ങിമങ്ങും
 ചങ്ങാതിയോടു പുനരിങ്ങനെ ചൊല്ലി ദേവൻ: —

൫.

“ദുഃഖാസാവികൽനിന്നിട്ടധികഭയമിയ
 നാകലപ്പെട്ടു വേരേ
 നിവാഹം കണ്ടുകിട്ടാഞ്ഞുടനമ കഷണി
 ചുണ്മയായ് നമ്മെയോർക്കും
 കാർവേണീമെഴലിപാഞ്ചാലിയുമമിതരസം
 തന്ന ശാക്തോദനത്തിൻ
 ഗവം സവം കുറഞ്ഞെൻപ്രിയസഖ! ഭവതാ
 ദത്തമാം പ്രാപ്തത്താൽ.

൬.

“വായ്ക്കും നൽഭക്തിയുളളോരിവനെയുപചരി
 ചീടുവാനായി നൽകും
 കൈയ്ക്കും കാരസ്തരത്തിൻകരുവുമതുതമാ
 യിങ്ങതെല്ലിലു ഭേദം;
 ധിക്കാരക്കാർ കൊടുക്കുന്നമൃതകലശവും
 കാഞ്ഞിരക്കായ്ക്കു മൊക്കും:
 നിഷ്കാമൻ ഞാനെന്നിക്കോ പരകിലതു മന
 ശ്ശുദ്ധിയൊന്നേ രുചിക്കൂ.

൭.

“സത്തോത്താൽ മുത്തി രണ്ടെങ്കിലുമയിമതിമൻ!
 ഇപ്പൊഴും പിന്നെയും നാം
 നിത്യമാരൊന്നുതന്നെന്നതു പുനരിയി
 കേണമെന്നില്ലയല്ലോ;

നിസ്കരപ്രേമഭാരം നലമൊട്ടുകലരും
 നമ്മളെപ്പോലെതന്നീ
 പ്പുത്തൻതേൻവാണിയാളെൻപ്രിയതമ രമയും
 നിൻറകായിന്നുമൊന്നേ.”

വ.

ഇസ്സൽകാരവചോമനപ്രയതമാം
 ദന്തപ്രഭാവുരമാം
 ഭസ്മം വാരി മുരരിമാന്ത്രികവരൻ
 നേരിട്ടെറിഞ്ഞീടേവേ,
 ശുദ്ധൻ ഭക്തിപിശാചികാവിവശയാ
 യശ്രക്കൾ തുകിച്ചിരി
 ചുലാ മേനി വിറച്ചു തൊണ്ടയിടി
 ത്തതപം പറഞ്ഞിങ്ങനെ:—

ൻ.

“കണ്ണാ! നിൻതിരുമേനി കണ്ണിനിരയാ
 ജ്ഞന്നതൊട്ടെന്ത
 കണ്ണാടിക്കുദരത്തിലിന്നുവരെയും
 കണ്ടങ്ങിരുന്നീടിനേൻ;
 ഇന്നിപ്പോളിവിടേക്കു പോന്നഹമസാ
 മാനുപചാരാജ്ജഗ
 ന്മാന്യതപത്തിനു പാത്രമായി ഭഗവൻ!
 പിന്നെത്തു ചൊല്ലേണ്ടു ഞാൻ.

മറ.

“ആദ്യൻ നിത്യനന്തനദൃപയനജൻ
 വേദ്യൻ നിഷേധോക്തിയാൽ
 സപാദ്യൻ യോഗികളാലഖണ്ഡനപരി
 ച്ചേദ്യൻ ഭവാനെങ്കിലും,
 വിദ്വാഭിന്നഗുണത്രയപ്രതിമനായ്
 നാരായണൻ വിശ്വപത്മം-

സദ്യോജാതനമെന്നുമൂന്നു തനുവായ്
ത്തോന്നുനപാധിഭൂമാൽ.

മമ.

“ഉണ്ടാക്കുന്നു ജഗത്തശേഷവുമഹോ
ബ്രഹ്മസപരൂപൻ ഭവാൻ;
കൊണ്ടാടീട്ടതു പിന്നെ വിഷ്ണുതനുവായ്
രക്ഷിച്ചിടുന്നു ഭവാൻ
വേണ്ടെന്നിട്ടതിനെപ്പുരാതനകവപു
സ്സായിട്ടു നേത്രാഗ്നിയെ
ക്കൊണ്ടിട്ടാസകലം ദഹിച്ചു ഭൂമിതം
പൂശുന്നു മെയിൽ ഭവാൻ.

മമ.

“സപാമിൻ! പാലാഴിശായിൻ! മുഹൂര! ഭഗവൻ!
ഭക്തനാമെന്നൊടിപ്പോൾ
പ്രേമപ്രാച്യുതമുൾക്കൊണ്ടുളിയൊരരുള
പ്പാടു സാമാന്യമല്ലേ.
ശ്രീമത്താം പള്ളിമെത്തയ്ക്കു പരി മലിനനാ
മെന്നെയെറീടീരുത്തി
കേമത്തിൽ തുക്കരത്താൽപ്പദമതു കഴുകി
ച്ചെന്നതും ചൊല്ലവല്ലേ.

മന.

“സന്താനത്തളിരൊത്ത നിൻ തിരുവടി
ത്താരോടു ചേരുംവര-
ഞ്ഞു നായാലുമുലഞ്ഞിടാത്ത ഭഗവൻ
സൽഭക്തിയേകീടണം.
ചെന്താർമാനിനികാന്ത! സഞ്ചിതദയാ
സന്താനമേ! പൂർവ്വിക
ചെന്തീകാ നികാന്തികലർന്നിടുന്നിനിയുഷ
പ്പാരായി പോകട്ടെഞാൻ.”

മമ.

പാഠം ര്.

[വെണ്ണണിമകൻനംപൂരി.]

പോട്ടേണാനിപ്പോളെന്നാബ് ഭവനപതിയൊടാ
ക്ഷാസുരൻചൊന്നനേര-
ത്താട്ടേകുഴിച്ചുഞാനിന്നുനമതി തവ ത-
ന്നെൻ ചൊന്നാൻ മകന്ദൻ.
കേട്ടുകൊണ്ടോശുകേമദ്ര. മമലിനതപു-
ണ്ണോരു ഭൂമിജ്ജരൈഘ-
ശ്രേഷ്ഠൻചെമ്മേതിരിച്ചാൻ ചിലരതുസമയം
വായ പൊത്തിച്ചിരിച്ചാർ.

൧.

മാറ്റംതെല്ലിങ്ങുപോന്നു, മണൽകുഴയുകയാൽ
ക്കാലുണ്ടുതളർന്നു,
ദീപ്ശപാസംകലർന്നു, ദിനകരഭഗവാൻ
വന്നുവല്ലാതുയർന്നു,
വായ്ക്കുംവൈതുകൊണ്ടുഴന്നു, വഴിയിലൊരുതരു-
ച്ചായയിൽച്ചെന്നുനിന്നു,
ഭാഗ്യംമുന്നിൽക്കടന്നു, പരമവനിവയോ
രോവിചാരംതുടർന്നു:—

൨.

“അയ്യോചെററിലാശുമുള്ളതവിടെ-
ക്കേൾപ്പിച്ചുകിട്ടുന്നതി-
ക്കയ്യോടിന്നിഹകൊണ്ടുപോരുവതിനാ-
യ്ക്കയ്യംകഴിഞ്ഞില്ലേഹോ
തീയുതാനുമേഹോ മറന്നുമരുവു

മൽഭായ്തുതന്നോമൻ-

പ്പീയൂഷാംശുമുഖത്തതെങ്ങനെയിനി-

ച്ചിക്കെന്നു നോക്കുന്നു ഞാൻ?

൩.

“ഒരുത്തനേക്കണ്ടോരുകായ്കാമോതാ-

നൊരുത്തനേമ്പാടുപറഞ്ഞയച്ചാൽ

ഒരക്ഷരംപോലുമുറയ്ക്കുവയാ-

ത്തൊരക്ഷമൻഞാൻപരമെന്നുവന്നു,

൪.

“രാവിലെത്തുടരുമെന്നൊടേന്തിനാ-

രാവിലത്തലൊട്ടുങ്ങിട്ടുപെർ

ആവിലത്തൊട്ടുകായിലോതിട്ട-

ന്നാവലായിയതിനെന്തൊരുത്തരും?

൫.

“വാൽകുഞ്ഞികുടിയായ്ത നമ്മൾതൻ

വാൽ കണ്ടുനയനൻധരിച്ചിനി

ആത്തിതീക്ഷ്മുടനെന്നുറച്ചു-

കതാത്തിപ്പൂണ്ടുമരുവുന്നുമക്കളും.

൬.

“സന്താനബാലകർവിശന്നുലയുന്നതിഷ്ട-

സന്താൻശാഖിഹരിയോടുരിയാടിയില്ല,

എന്താണെന്നിരിക്കിനിയഹോ ഗതി മൽഗൃഹത്തിൽ

എൻത്രാണികൊണ്ടുചിലവെത്തുനടന്നിടുന്നു!

൭.

“ഒരിഷ്ടിച്ചെയ്യാൻവകയില്ല, വേണ്ടി-

ങ്ങൊരഷ്ടിപോലും നഹി; നാസ്തിവിത്ത്.

അരിഷ്ടകാലക്കടുതീക്കെടുപ്പാ-

നനിഷ്ടകാലന്നമസാധ്യമല്ലേ?

൮.

“ഉരുട്ടിമൺകൊണ്ടുടൽതീർത്തുപിന്നെ
 ത്തിരുട്ടുപോലേ വിധി മസ്തകത്തിൽ
 ഒരിഷ്ടമോടിട്ടൊരൊഴുത്തു മായ്പ്പാൻ
 വരിഷ്ടരുണ്ടോ വസുധാതലാനേ?

ൻ.

“പ്രാശിക്കേണ്ടതിനല്ലവൃത്തിപണമോ

നെല്ലോകിടയ്ക്കാതെകൈ

വീശിക്കൊണ്ടുഗൃഹത്തിലെത്തുമുഖ-

ങ്ങെന്നായ്യാം ഭായ്യയും

ക്ഷേശക്കുണ്ടിൽമറിഞ്ഞുവീഴുമമണാൻ

മുൻപോലെന്നൽഗോപിയും

പൂശിക്കൊണ്ടുമാരും കിടാങ്ങുവർ ചോർ

കിട്ടാഞ്ഞുകഷ്ടപ്പെടും.

മറ.

“മികച്ചദാരിദ്ര്യമതെന്തുഹത്തി-

ന്നകത്തു തീയല്ലമണച്ചിടാതെ

പുകച്ചുവല്ലാതെപൊരിച്ചുടുത്ത-

ന്നകത്തു കത്തിച്ചുകരിച്ചിടുന്നു.

മമ.

“അശിപ്പാനില്ലാതങ്ങവിരതമകം വെത്തുകരിയും

വിശപ്പോടിജ്ജന്മം ശിവശിവ കഴിപ്പാൻകഴിയുമോ?

ശിശുപ്രായംപാരം മമചിലകിടാങ്ങൾക്കവരെയി-

പ്പുതുപ്രായംഞാനെങ്ങനെബത ഭരിക്കുന്നുളവനേ?

മമ.

“ജനങ്ങളെന്തോന്നുകമിക്കുമന്ത-

ജ്ജനത്തെയുംഹന്തകിടാങ്ങുളയും

അനന്തരംപട്ടിണിയിട്ടുവെന്നാ-

ലനന്തകഷ്ടംകരയല്ലദൃഷ്ടം!

മമ.

“ഞാനിഷ്ടനെന്നുനിരപിച്ചുചെന്നുകഷ്ടം
താനങ്ങുണത്തിടുകിലാഭഗവാനരിഷ്ടം
താനേകളുണത്തിടമതെന്നതികച്ചുഭായ്
താനോതിയോരുമൊഴിയൊന്നുമുണത്തിയില്ല.

മര.

“ആരാണെന്റെശിരസ്സിയിങ്ങനെമഹാ
ഭാരിഭൂ വൻകുക്ഷിയായ്
തീരാറുള്ളൊഴുത്തുപോടിയൊരവൻ
ദുഷ്ടൻനികൃഷ്ടൻപരം.
പാരിൽച്ചേന്നഹമിപ്രകാരമുലാൻ
മുജ്ജന്മമാജ്ജിച്ഛാര-
പ്പാരിച്ചീടിനപാപകർമ്മഫലമാ-
ണന്താപമെന്താവതും.

മദു.

“വല്ലാതേ വന്നുവളിച്ചൊരുകൊടിയമഹാ-
ദുഃഖനൽത്തീകെട്ടുപ്പാ-
നില്ലാതേ ബുദ്ധിയെന്തിങ്ങനെ? കൃപകലരും
കൃഷ്ണനോടുഷ്ണമെല്ലാം
നില്ലാതേ ചെന്നുചൊൽകെന്നമമഹിഷിനിയോ-
ഗിച്ചുവിട്ടിട്ടതൊന്നും
ചൊല്ലാതേ പോന്നുഞാനും പുനരിതിലധികം
വിസ്തരിച്ചിരുന്നില്ലേ?”

മന്ത്രി.

[രഘുപുരത്തുവരിയർ]

ഭായ്യയുടെഭവമോത്തിട്ടതിവിശുദ്ധനായ താൻ
കാത്യമാനുഷനോളം സുന്ദരനായതും
സൂര്യപ്രകാശനായതുമറിയാതെ പോയിച്ചെല്ലം
ആർയനായവിപ്രനാഥദിക്കിനെക്കണ്ടു.

കണ്ടാലച്ചുതന്റെറകണക്കായ കചേലനാലില്ലം
ഉണ്ടായിരുന്നദേശവുമടുത്തടിക്കും
രണ്ടാംദപാകാപട്ടണമായിട്ടുപ്ര കാണപ്പെട്ടു,
തണ്ടാർമാനിനീശന്റെ കാരുണ്യമാശ്വസ്യം!
പൊക്കംകൊണ്ടുംപക്കംകൊണ്ടുംപണികൊണ്ടുംമണിമേമ
മുഷ്കകൊണ്ടുംധനധാന്യസമൃദ്ധികൊണ്ടും ൧൦
മുഷ്കാഴ്ചിഞ്ഞ നരകിരമതൂരാദികൾ
രിക്കുകൊണ്ടും തിമർത്ത കോലാഹലംകൊണ്ടും—
ഏല്പാംകൊണ്ടും കശസ്ഥലീപട്ടണത്തോടൊത്തിരിക്കും
ഇല്ലം കണ്ടീശപര! വഴിപിറ്റച്ചു ഞാനും,
മല്ലരിപുവിന്റെമഹാരാജധാനിക്കു പിന്നെയും
ചെല്ലുകയോ, എന്നവിടെനിന്നുകചേലൻ.

അപ്പോഴുകത്തീന്നു ലക്ഷ്മീകല്പയായ പത്നിവെക്കും
അപ്സരസ്ത്രീകളോടൊത്ത സുഖിമാരോടും
നൽപുരവാസികളോടും നാനാവാദ്യഘോഷത്തോടും
കെൽപ്പോടൊപ്പമംഗല്യാദി സാകല്യത്തോടും ൨൦

കൂടിവന്നെതിരോധം വൃകിച്ചുപതിയെ മിത്രം
കോടിപ്രഭുക്കൾ പുത്തൻ പൂരി കാണിച്ചു;
നാടകക്കൊട്ടിലും കണ്ണാ പ്രാകാരഗോപുരങ്ങളും
ഭോലാടകചംക്രതിയും മാനക്കൊട്ടിലുകളും
പാടേകാട്ടി പ്രസാദിച്ചിപ്പിച്ചിട്ടു കേറ്റിക്കൊണ്ടുപോയി
പാടീരശ്രീതുംഗമഞ്ചത്തിന്മേലിരുത്തി.
വെൺകൊറ്റാതപത്രം തഴവെഞ്ചാമരംതാലവൃത്തം
തക്കക്കോളാമ്പിതാംബുല ചവണക്കോപ്പം
മങ്കമാരെടുത്തുംകൊണ്ടു വേണ്ടെങ്കിലും ചുറ്റും കൂടി:
പങ്കജാക്ഷതൃപകൊണ്ടു മുട്ടി കലേചലൻ.

൩൦

അൻപതിനായിരത്താണ്ടു കഴിഞ്ഞാലും ലയമില്ല,
സമ്മതം മകുടനാജ്ഞാപിച്ചു മന്ദിരെ
സംഭ്രമമകന്നു തല്പത്തിന്മേലിരുന്നു കലേചലൻ
സപ്രസാദമാശുപതിയോടു ചോദിച്ചു:
“എന്തിവണ്ണമിപ്രദേശേ മന്ദിരങ്ങൾ വിളങ്ങുവാൻ
ബന്ധമെന്തെന്നുരചെയ്തു മംഗലശീലേ!”

വിപ്രവാക്യമേവംകേട്ടു പതിതാനുമാചെയ്താൻ
സുപ്രസന്നനായ മഹീദേവനോടേപ്പോൻ:—
“ചിത്രതരമിന്നലെയിങ്ങിത്രനേരമായിവിടെ,
ചിത്രദീപ്തിപൂണ്ടൊരുത്തി മുററത്തുവന്നു.
ഇന്ദിരയ്ക്കുനേരായുള്ള ചന്ദ്രബിംബമുഖിതന്റെ
സുന്ദരതപങ്കുണ്ടാൽ കണ്ണിനമുരയുള്ളൂ.
പങ്കജകോരകമവർക്കുണ്ടല്ലിലുണ്ടു, രത്ന-
ക്കൊങ്കകളിലിളകുന്ന മുത്തുമാലയും;
കുന്ദമന്ദസ്ഥിതം തുകീട്ടെന്നെന്നോക്കിയുരചെയ്തു

൪൦

സന്ദർശന സംഗതിക്കു മഞ്ജുളവാണി;
ദപാരകയിൽ നിന്നഹമിങ്ങാഗമിച്ചു; നിൻകണവൻ
ആരണൻ നൽകിയപ്രാദുതമെന്തെന്നോർപ്പു
ശ്രീപതിയവൽഭജിച്ചു കാരണം ഞാൻ വന്നിവിടെ;
ശ്രീസംപദംനിങ്ങൾക്കെന്നുമനുഭവിക്കാം.

൫൦

നാളിൽനാളിൽ സുവിച്ചതിമോദമോദേ വസിച്ചാലും
നാളികലോചനൻതന്റെ നാമമാഹാത്മ്യം
ഇത്ഥമവൾഗിരുകേട്ടു സതപരംഞാൻ ചെല്ലുന്നേരം
സത്യം പത്മപത്രാക്ഷിയും ചെററകത്തോട്ടു
ചെന്നുകേറുന്നതുംകണ്ടു; പിന്നെയുള്ളവിസ്മയങ്ങൾ
പന്നഗനാഥനും വാഴ്ത്തിക്കൂടാചെയ്തെമ്മേ.”

ഇപ്രകാരം പത്തിതന്റെ മംഗലവാണികൾകേട്ടു
വിപ്രനേരം പ്രസാദിച്ചിടിക്കുനെ ചോന്നാൻ:—

“കാമക്രോധലോഭമോഹമഹങ്കാരം മദംധംഭം

താമിസ്രമത്സരംപൈശ്വന്യത്തിലജ്ഞാതം

ന൦

സാധുക്കളെപ്പരിപാലിച്ചാധികളുത്തലക്ഷം

ആധാരഭൂതനാം കൃഷ്ണനെനറിഞ്ഞാലും.

ബോധരൂപാത്മകൻതന്റെ പാദഭക്തികൊണ്ടുദുഃഖ-
വാരിധിയെക്കടക്കുന്നു സമചിത്തന്മാർ.

വാമദേവവിരിഞ്ചാടി വാനവർ യോഗിവൃന്ദങ്ങൾ

കാമദശ്രീകൃഷ്ണപാദം ഭജിച്ചിരിപ്പൂ.

ദേവദേവൻ ജഗന്നാഥൻ കേവലൻ ജ്യോതിസ്സുപരൂപൻ

ദേവകീപുത്രൻ ശ്രീവാസുദേവൻ മകനൻ

ശ്രീരമണൻ ശ്രീധരൻ ശ്രീനീലകണ്ഠപ്രിയൻശൈലി

ക്ഷീരസലിലേ ഭജംഗതല്ലേശയിച്ചോൻ

൭൦

കേശവൻ ഗോവിന്ദൻ മധുസൂദനൻ കൈടലാന്തകൻ
 ക്ലേശപാശവിനാശനൻ കേശിമന്ദനൻ
 അച്യുതനന്തനമൃതാനന്ദൻ വിദ്യാവിനോദൻ
 സച്ചിത്ബ്രഹ്മാഖ്യൻ സകലലോകൈകനാഥൻ
 നിത്യാലൻ നിഷ്കളൻ നിത്യൻ നിവികല്പൻ ജനാർദ്ദനൻ
 വിശ്വാത്മാവരൂപൻ നിഗമനിവേദ്യൻ
 അദായനജനരൂപനാദിമദ്ധ്യാന്ത വിഹീനൻ
 വിദ്വജ്ജനചിത്തഹംസൻ വിധിജനകൻ
 എത്രയുംകനിഞ്ഞ നഗ്രഹിക്കനിമിത്തം ശ്രീദേവി
 ചിത്തസന്തോഷംപൂണ്ടു ശ്രീസമ്പദംനൽകി. ൧൦
 കാരണപുരുഷൻമുന്നം മീന കൂർമ്മകോലമായി
 ഭൂരമേശൻ നരസിംഹവാമനമൂർത്തി
 ശ്വരകർമ്മചെയ്തിട്ടുള്ള ഘോരപാപന്മാരെക്കൊന്നു
 ആരണരെപ്പാലിച്ച ശ്രീപരശുരാമൻ
 സൂര്യവംശതിലകനാം ഭൂപതിദശരഥന്റെ
 അർച്ചപുത്രനയോദ്ധ്യയിൽ ശ്രീരാമചന്ദ്രൻ
 താപസരെപ്പീഡിപ്പിച്ച രാവണനെക്കൊന്നുരാമൻ
 പാപശാന്തിജഗത്തിന്നു ഭൂപതിചേർത്തു.
 സീരപാണിയായിട്ടുരഗകലേശൻ ജ്ഞാനരാശി
 നാരദമുനിയഭിജ്ഞബൈബുദ്ധാവതാരം ൧൦
 മുഷ്ണരന്ധ്രായ മേഘാശ്വനിവഹത്തെ നിഗ്രഹിപ്പാൻ
 കല്പിവേഷം ധരിച്ചീടും ജഗന്നിവാസൻ
 ദശവിധരൂപങ്ങളുമൊന്നായവതരിച്ചെന്നു
 ദശമത്തിലുപാഖ്യാതം കൃഷ്ണാവതാരം—
 നാരായണൻതന്റെ തിരുനാമം ജപിച്ചിഹലോകേ
 പാരംഭകുതിപൂണ്ടുനമ്മൾവസിക്കാംദൈതേ!

ഇതഥ കുചേലോക്തി പതിവ്രതയാകും പത്നികേടു
സത്യസ്വപരൂപപദം ഭജിച്ചുസ്മിരും.

ചിത്രമണിഗേഹംതന്നിൽ പുത്രമിത്രഭൂതവൃന്ദം

ചിത്തമൃകുചേലനും പത്നിയുംവാണു. ൧൦൦

അൻപതിനായിരംജനം ഞാൻഞാനെന്നിട്ടുണ്ടാം വിപ്ര-

ഭവതിമാരെശുശ്രൂഷചെയ് വാനെപ്പോഴും.

അന്നതിനമാത്രം പുരസ്തീപുമാന്മാരൊക്കേവന്നു

സന്തപിച്ചതാരുടെ കടാക്ഷമെന്നോർപ്പ!

ഇന്നവലുണ്ടാക്കിയ വിപ്രകുടുംബിനീ ചിത്രം!

വരുന്നവക്കെല്ലാം വസ്ത്രാഭരണങ്ങളും

വിരുന്നൂട്ടും വേണ്ടുന്നതൊക്കയും കഴിച്ചുതുടങ്ങി.

പരന്നു ഭിന്നനോറുമതിരസവും.

നിമ്ബകുശസ്ഥലീപുരത്തികലും, കൃഷ്ണകൃപാ-

നിമ്ബിതമാം കുചേലപട്ടണത്തികലും ൧൧൦

ധർമ്മപുത്രരിരിക്കുന്ന ഹസ്തിനപുരത്തികലും

ധർമ്മൊരുപോലെയായി ദിവസനോറും.

വിപ്രപുരിയിലെപ്പോഴുമുള്ള വാദ്യഘോഷങ്ങളും

അപ്രമേയസ്തീപുരുഷസംഭാവങ്ങളും

ചൊല്ലൊങ്ങിയഹയഹേന്ദാശസ്തങ്ങളുമത്രയല്ല

കെല്ലേറിയ ഗജവരഗജ്ജിതങ്ങളും,

രാമകൃഷ്ണഗോവിന്ദ ഗോപാലബലഭദ്രരാമ

രാമാനുജ രമാപതേ പരശുരാമ

വാമനശിവശംകരശംഭോമഹാദേവത്യാദി-

നാമകോലാഹലങ്ങളിലന്തർവിച്ചു. ൧൨൦

കുചേലനും പ്രേയസിക്കും സമ്പത്തുണ്ടായതിൽത്തത്ര

കുശേശയലോചനകൾ പത്തിരട്ടിച്ചു
 കുമ്പലിയയായഭക്തി, കൃഷ്ണനൈക്യം കൊടുത്താലും
 കൃശതരതരമായിക്കടം ശേഷിച്ചു.
 ഭാനധർമ്മങ്ങളും ചെയ്തു ദമ്പതിമാരിരുവരും
 ആനന്ദിച്ചിട്ടാലയത്തിലനേകംകാലം
 ദാനേതരഹരിരതിയോടുകൂടി വാണീട്ടവ-
 സാനത്തികൽക്കൈവല്യം ലഭിക്കയുംചെയ്തു.

ഇന്നിക്ലമ ചൊല്ലുന്നോക്കും ഭക്തിയോടെകേൾക്കും
 മന്ദമന്ദേന്ദ്രധനധാന്യസന്തരിയുണ്ടാം. (നോക്കും
 എന്നതുതന്നെയുമല്ല, ഇജ്ജന്തുതന്നേവിണ്ണ-
 തന്നുടെ സായുജ്യവും വന്നുകൂടീടുമേ. മന്ദമ

കുമ്പലപഞ്ചപാഠം

സംപൂർണ്ണം.

